

Sygn. akt IV CSK 196/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa R.G. przeciwko Gminie Miejskiej Łeba
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 9 września 2014 r., sygn. akt V ACa 268/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanej Gminy kwotę 3600
(trzy tysiące sześćset) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 września 2014 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 12 grudnia 2013 r. przez oddalenie powództwa R.G. przeciwko Gminie Łeba o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli.

W skardze kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego skarżący uzasadniał wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Wskazał na potrzebę wykładni budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów przepisów art. 36 ust. 1 i art. 9 ust. 5 w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 23 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (jedn. tekst Dz.U. z 2012 r., poz. 647, ze zm.) w kontekście ustalenia, czy treść studium uwarunkowań i zagospodarowania przestrzennego jest wiążąca w zakresie wydania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecnictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. określona w nim przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wówczas, gdy potrzeba wykładni przepisów prawa powstaje w poddanej pod osąd Sądu Najwyższego sprawie, a więc w związku z jej stanem faktycznym i prawnym, a dokonanie wykładni ma służyć rozstrzygnięciu sprawy (postanowienie SN z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 592/14, nie publ.).

W stanie faktycznym i prawnym niniejszej sprawy kwestia mająca być przedmiotem wykładni miała charakter uboczny w stosunku do zasadniczych motywów rozstrzygnięcia i nie stanowiła jego podstawy, co czyni nieuzasadnionym wniosek skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzekł jak w sentencji.